

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 4 fl. la an.
Manuscripte nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITORIAL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 5 cr., a 2-a oară
4 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

„Comitetul convocător, are să elaboreze încă înainte de întrunirea proximă a congresului, un Memorand, care în numele popoarelor reprezentate prin această alianță, se expună pe deplin situațiunea, cu scopul de a fi prezentat Maestății Sale Imperiale și Regale!”

(Punct 21 al hotărârilor congresului naționalităților).

„Și aici amintim faptul de epocală însemnătate: congresul naționalităților. Prin faptul acesta de mare moment, s'a încheiat într'un mod nedeslegat alianța între naționalitățile asuprite.

Noi ne exprimăm ades iunea la toate hotărârile acestui congres!”

(Declarația membrilor comitetului, la eliberare.
Vezi „Tribuna” nr. 205—1895, interviu-ul.)

„Cu toții trebuie să nisuiem într'acolo, ca limpezind situațiunea, pacea și buna-înțelegere se-și reiese imperiul seu în sinul partidului nostru, ca se putem face ceea ce interesul nostru suprem pretinde: o manifestație deamnă a poporului nostru în fața Mileniului unghuresc!”

(„Tribuna” nr. 19 din ianuarie).

„În febreria și frământarea care ne-a preocupat în decursul crizei ivite, am lăsat neîngrijite cele mai de frunte lucrări care ni-le reclamă cu cea mai mare urgență timpul înaintat, în privința continuării acțiunii politice, care ni-se impune atât prin legătura ce am făcut-o cu naționalitățile, cât și prin apropierea serbărilor millenare”

(Di Dr. Rațiu în scrisoarea d-sale dela 26 Febr. a. c. adresată colegilor sei din comitet. Vezi „Revista Orăștiei” nr. 7 a. c.)

Dela Congregație.

— 12/24 Martie 1896. —

Înainte de ameazi.

Marti, în săptămâna asta, s'a ținut congre-gația de primăvară a comitatului nostru. A fost foarte slab cercetată și de Români și de Unguri. Ședința s'a deschis fiind de față abia 45 de membri, și anume vre-o 30 Unguri și Sași din 400 ce sunt, și vre-o 15 Români din 130! Mai târziu numărul a mai crescut, dar' n'a atins nici cifra de 70, din 516 membri.

De unde?

Dându-se seamă despre ordinațiunile ministeriale, cea dintâiu era, prin care ministrul de comerț incuviințează hotărârea congregației de-a da un ajutor de 25.000 fl. la ridicarea drumului de fer ce se plănuște a se face dela Halmagiu la Brad. În legătură cu asta, dl Fr. Hossu Longin cere ca să se dea adunării seamă, că de unde se vor mai da și banii acestia? Pe ce cale se va face seamă de ei, căci până acum, în timpul din urmă numai, congregația noastră a votat sume grozave ca ajutoare pentru linii de fer, ce se se întindă și pe hotarul comitatului nostru, apoi pentru trecerea unor drumuri de-ale comitatului în seama statului, de tot numai pentru drumuri și căi ferate, comitatul e băgat în o datorie de vre-o 500.000 fl.! De unde vom mai da?

I-se răspunde, că tocmai se însărcinează comisiile chemate, ca până la adunarea viitoare, unde se vor stabili cheltuelile anului viitor, să facă cercetări și să vie cu lămuriri de unde s'ar putea împlini această sumă.

Peste celelalte ordinațiuni ministeriale (6) se trece repede, luându-se la cunoștință.

Cheltuelile cu administrația.

Fiind la rând darea de seamă despre trebile din lăuntru ale comitatului, la locul întâiu se dă seamă despre venitele și cheltuelile anului trecut, avute cu administrația, cu plă-tirea slujbașilor comitatului și cu cheltuelile

slujbelor lor. Din socotelile întregi, amănunțite, reese că s'a cheltuit pe scopuri administrative: 104 mii și jumătate, florini, și venitele au fost tot atâta, mai mari cu 55 fl.

Ședința de milleniu.

Comisia permanentă a comitatului aduce nainte propunerea fișpanului, de-a se ținea la 11 Mai o adunare serbătorească a congregației, ca ședință de milleniu, și planul ce fișpanul l'a pregătit despre acea ședință. Comisia propune să se primească propunerea fișpanului cu planul făcut.

Membri unghuri strigă: »se primește«, »se primește!« și vîzînd că un membru român se ridică să vorbească, nu vreau să mai înceteze cu »se primește!«. Au tăcut dela o vreme, și dl Fr. Hossu Longin ia cuvîntul, românește, zicînd:

Față de propunerea comisiei, am să în-săm, că după §-ul 57 din art. 21 de lege din 1886, unde se însărcinează drepturile și datorințele unui fișpan, fișpanul n'are drept să facă în congregație nici o propunere! El e numai om de încredere al guvernului, avînd să conducă adunările și să le supravegheze, dar' să facă propuneri aici, nu!

Dar' și de altfel propunerea făcută nu o pot primi! E a 3-a ori a 4-a oară, că comisia permanentă ne vine cu propuneri privitor la »milleniu«, ca-și-cum comitatul Hunedoarei și cărmuitorii lui, n'ar avea alte lucruri mai mari și mai bune de făcut, decât să-și bată capul cu asta! Comisia cunoaște din adunările de mai înainte părerea Românilor față de milleniu. Toți d-voastră înțelegeți și știți ce înțelegem noi despre milleniu, pentru aceea, față de propunerea comisiei, ce ne recomandă pe a fișpanului, fac următoarea contra-propunere:

Avînd în vedere, că așa numitele »serbări millenare« ce se vor ținea anul acesta la Budapesta, nu le putem socoti de serbări de țară, ca isvorînd din dorința și însuflețirea adevărată a po-

poarelor ce alcătuiesc acest stat tot-deuna poliglot — că partea covîrșitor mai mare a acestui comitat o formează Românii, cari n'au nici un cuvînt ca să iee parte la serbările millenare, — că nici chiar Maghiarii de aici și din alte părți ale țării nu se însuflețesc toți de aceste serbări, — avînd, mai departe în vedere, că e fapt afară de toată îndoială, că serbările millenare nu sînt decît înscenări maghiare, de cari noi Românii pentru foarte multe cuvinte nu ne putem însufleți, — că ședința serbătorească ce se plănuște, pe noi Românii nu ne încălzește cu desevîrșire deloc, — că dimpotrivă o privim și o socotim ca o formală demonstrație în contra simțului național al părții celei mai mari a comitatului, — congregația să iee dela ordinea zilei propunerea comisiei permanente. Totodată declar, că la cas că s'ar primi propunerea comisiei permanente, și s'ar ținea ședința serbătorească, eu și, cred, și ceilalți membri români, voi sta departe de acea ședință.

Românii coper propunerea cu repețite strigări de: »trăiască!«, Ungurii aprinși de această »cutezanță«, strigă, lărmuesc, unul mai voinicos sbiară: »Abzug!« toți se uită, care a fost necălitul, dar' el n'are curagiu să repeteze vorba. În urmă, după multe sunări de clopoțel din partea președintelui, se face liniște.

Dl vicșpan, Hollaki Artur, încearcă să răsfrîngă cuvintele d-lui Hossu. Mileniul este, zice d-sa, serbarea întemeierii și susținerii statului de 1000 de ani, și ca atare toți cetățenii ar trebui să iee parte la bucuria asta. Serbările nu-s demonstrații contra naționalităților, etc.

Dl Fișpan răspunde și el, că are drept în felul de față să vie cu propunere, căci n'a făcut-o ca »fișpan«, ci ca președinte al comisiei arhangatoare a serbării. (Așa? dar' în invitarea la ședință de ce stă că: »Főispán ur javaslatának előterjesztése«, și nimic mai mult? Red. „Rev. Orășt.”)

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Unchiul Francesco.

Novelă de Villamaria.

Trad. de Letiția E. Roșca.

(Urmare și fine).

Trei zile trecuseră, de când au fost la Metropolitul, și tocmai la același cias eară se deschise poarta dela casa unde locuia Anunția și earăși eși pe străzile cele întunecate servitoarea cea bătrână însoțită de fata cea tină. Fără de a schimba vre-un cuvînt una cu alta, pășiau repede înainte tot pe aceeași cale.

»Pentru-ce te grăbești așa tare de astădată, Antonie?« întrebă fata cea tină cam fricoasă.

»Pentru-că dl Metropolit a poruncit așa!« răspunde Antonia.

»Și pentru-ce a trebuit să-mi îmbrac haina de mătășă, care mi-a spus mama, că s'o îmbrac întâiu la Sf. Ioan!«

»Dl Metropolit a poruncit așa!« fu răspunsul Antoniei.

»A, du-te, Antonio, nu fi așa tainică!« se rugă Anunția lîngșindu-se. »Spune ce duci în cutia aceea mare?«

»Ce-a poruncit dl Metropolit!« sună earăși vocea Antoniei, înăbușită de ris. »Dar, inimioara mea, nu-ți fie frică! Pounca cea din urmă a d-lui Metropolit este: grăbește, și fă; de aceea nu mai întreba, ci vină să mergem mai repede.«

Ele o luară și mai iute. Când ajunseră eară la columna aceea, unde odinioară stătea figura iubitelui ei, o privi cu dor, dar' de astă-dată nu se răzima nimenea de ea.

Ele se opriră acuma înaintea bisericii învăluite în întunec.

Antonia luă iute pe față de mână și o duse până la o ușă lăaturalnică a bisericii.

Ea bătu în ușe și îndată fu deschisă de prin lăuntru, și preotul Anselmo, secretarul Metropolitului, stătea înaintea lor îmbrăcat în sfită, și el conduse pe amîndouă femeile în capelă.

Inima Anunției bătea într'o frică nespūsă și se ținea strîns de brațul Antoniei. Se deschise ușa altarului, și deși se aflau într'un loc sfînt, se auzi un țipet de bucurie ce venia de pe buzele Anunției. La altarul luminat serbătorește, sta Unchiul Francesco în hainele sfinte, și înaintea lui, — dar' nu, nu; trebuie că este un vis fericit! ori totuși e Arnold al ei îmbrăcat în haine serbătorești? Ea se desfăcu iute de Antonia și fugi spre scumpul ei, care o așteptă fără de a zice un cuvînt, dar' ochii lui luciau de fericire nespūsă!

»Arnold! Arnold! D-zeule, ce însemnează aceasta?«

»Îndată vei afla îi răspunde el șoptind, apucându-o de mână spre a o duce înaintea altarului.

Anunția simți ca în vis, că-i pune cineva ceva alb și moale pe cap, și fără voe ridică mîinile și simți pe cap florile de mirt și voalul. Ea se uită în giurul ei ca în vis, înaintea ei la altar sta unchiul ei cu cartea cea sfîntă în mîni; la o parte preotul Anselmo

spre ajutorul lui, și se vîzî ea lîngă mult iubitul ei, gătită ca o mireasă, ear' lîngă el fratele lui, care venise din Germania spre a fi de față la fericirea lui și a Anunției.

Ea auzi vocea blîndă a Metropolitului vorbind de iubire vecinică și nestrămutată, și întrebându-i că se învoesc să fie împreună la fericire și la necăz? Auzi vorba »da« de pe buzele iubitelui ei, și ca un rîsunet repeți aceeași vorbă și glasul ei! Simți apoi mîinile împreunate; mîna Metropolitului le dase binecuvîntarea — și deodată se simți în brațele soțului ei, și încă tot credea că e numai vis, dacă sărutările scumpului ei nu ar fi trezit-o la viață!

»Nu e vis, Arnold?«, îl întrebă ea fricoasă.

»Nu, porumbița mea«, îi zise el zîmbind, putem mulțumi unchiului tîu celui nobil, că este viață cea mai fericită și nu vis!

El o duse înaintea Metropolitului, care tocmai fu desbrăcat de preotul Anselmo, și care acuma se coborî pe treptele altarului în jos.

»Ești mulțumită cu Unchiul Francesco, Anunția?« o întrebă el cu zîmbetul lui cel mai fericit.

»O, Unchiule Francesco!«

Era pe-aci să-i cadă în genunchi, dar' el nu o lăsă și o luă în brațele sale.

»Dar' mama și buna?« întrebă Anunția deodată, »ele s'au învoit?«

»Vor trebui să se dedee cu timpul, iubita mea copilă!« liniștește-te, îmi zise Metropolitul, »dar' acuma este deajuns; nu mai avem timp de perdut!« El dădu Antoniei un semn și ea se apropiă de Anunția luându-i

jos voalul și florile — și o învăli într'o manta de catifea moale și pe cap îi puse o căciuliță de călătorie.

Metropolitul o luă de braț și eșiră din capelă. Înaintea porții stătea o trăsură de călătorie.

»D-zeu să te însoțească, iubita mea copilă, fericirea inimii și a vieții mele!« zise Metropolitul, și vocea lui începuse să tremure, »dacă vei fi fericită cu bărbatul care ți-l-ai ales tu, și vei trăi bine, în fericirea ta nu-ți uita de Unchiul tîu, a cărui inimă se duce cu tine!«

Buzele lui tremurară; nu mai putu zice nimic, își trecu încet mîna peste fața ei acum palidă și frumoasă, și o sărută ca un tată pe ochii ei frumoși, care-l priviau cu durere. Se desfăcu apoi de ea și se depărtă repede spre locuința sa pustie, urmat de preotul Anselmo.

»Unchiule Francesco!« strigă Anunția plină de durere și voi să-i urmeze, dacă brațele tari ale soțului ei nu ar fi ridicat-o în trăsura... Ușa se închisă, ear' ea căzu în perinele moi ale trăsurii, care porni în trap și eși afară prin porțile cetății celei vecinice...

Cînd razele soarelui de dimineață se uitau prin ferestrele trăsurii, ea era departe-departee de patria Anunției, și numai negurile vineții se mai vedeau în partea aceea.

La marginea pădurii se afla un birt singuratic. Profesorul porunci să stee trăsura pentru a lua o cafea; totodată zise niște cuvinte pentru Anunția, neînțelese de vizitii.

În câteva minute ușa trăsurii fu deschisă și Anunția dădu un țipet de bucurie: înaintea ei sta Antonia cu o tavă cu cafea în mână!

Di Fr. Hossu Longin răspunde: Nu-i adevărat, că sərbarea asta ar fi a statului, ci e numai a „magyar nemzet-ului, a nației ungurești! (Strigăte: „Eldál!”, se înceteze, asta-i vorbire anticonstituțională! Fișpanul sună clopoțelul; face liniște! Di Hossu urmează): De altfel înțelegem fala d-voastre: vreți să arătați lumii, că uite, ce minune de bine ați fi stând, ce »înaintați« sînteți azi, pe lângă ce erați când ați venit aici din Asia în hoarde! Dar' apoi nu înțelegem, ca d-voastră să faceți sərbări, nu din punga d-voastre, ci dintr'a noastră! (Zbierete: „Oho! Oho!”) Pe noi asta ne doare! Ce se arată la milleniu e o curată „panoramă”, dar' nu un chip al stărilor de fapt din țeară! Nainte cu 50 de ani era țeranul iobag, rău tratat și nedreptățit și atunci, și totuși stătea mai bine ca acum! Atunci avea în curte o păreche și două de boi, azi, în loc să-i fie mai bine, l-ați sərbărit, ați stors tot dela el, de v-ați făcut palate și ticnă vouă în oraș! El e azi de-o sută de ori mai sərbac ca chiar în vremea iobăgiei, și d-voastră faceți paradă cu milleniul!

»Îmi susțin contra-propunera!»

Cuvintele dlui Hossu, au răscolit o adevărată furtună, din partea Ungurilor, cari ferbeau de mânie, și făceau zgomot.

Pusă la vot, propunerea comisiei a fost, firește, primită, și fiind timpul înaintat, cu asta s'a și încheiat ședința nainte de amiază.

Despre cea de după amiază, în care au vorbit și d-nii I. Simionas, August. A. Nicoară etc. apărând treburi ce priviau poporul nostru, scriem în numărul viitor.

În temniță. Di Patriciu Barbu, avocat, membru în comitetul național, unul dintre cei 7 subscriitorii ai »Manifestului«, osândit pentru subscrierea aceluia la 15 zile temniță, a intrat, la sfîrșitul săptămânii trecute, în temnița din Reghin, pentru a-și împlini pedeapsa! Însemnăm că dl Barbu, a recurat la vicișpan contra osândei, și fiind-că vicișpanul i-a respins recursul, la ministru, unde mai avea drept ca la a treia instanță, n'a voit să mai recureze!

România nu vin! E știut că estan congresul de pace, ținut anul trecut la Bruxelles, se va ținea la Budapesta, luând parte la el deputați din toate dietele țărilor din Europa. Membrii români, din România, în o sfătuire ținută săptămîna trecută, au hotărît, că ei nu vor lua parte de astă-dată la sfaturile congresului, pentru-că se ține în capitala unei țeri unde numai pace nu e și numai de pace nu se poate vorbi!

Ședința în care s'a luat această hotărîre cinstită, a fost condusă de dl V. A. Urechia, președintele Ligei.

De-ale „Tribunei“.

Di Eugen Brote.

Îndată după desvélirile d-lui Aurel C. Popovici, noi ne-am arătat rēcirea și înstrăinarea noastră de către dl Eugen Brote, care umblă cu gândul de-a schimba așa pe d'antregul politica noastră, aflată de bună pân'acum de poporul întreg. Am spus anume că: »mulți dintre cei-ce legau frumoase nădejdi de dl Brote, în credința urmării mai departe cu aceeași înverșunare și stăruință a luptei, se simt desamăgiți!...« (și între aceștia eram și noi).

Asta în nr. 10. În numărul trecut, 11. al „Revistei” am publicat scrisoarea ce ne-a trimis-o dl Brote, însemnând din capul locului că rămâne autorului ei toată rěspunderea pentru densa! Asta pentru ori-ce om ce nu-i scrintit, înseamnă că îi dai loc, cum dai chiar și la un potrivnic ori dușman, fără ca asta să fie a să înțelegă că cele zise acolo conglăuesc cu vederile tale. Pentru »Tribuna« însă atât a însemnat. Ea zice că prin publicare am voit să-i »spălăm« pe dl Brote. Noi de fapt am publicat-o, ca să-i dăm privilegiu să mărturisească însuși că a avut și are gânduri de schimbare în politica noastră, căci ce alta va să zică următoarea parte din acea scrisoare: »Această tradare are particularitatea a nu să întemeie pe nici un fapt, ci numai pe discusiuni și conversațiuni petrecute în cercuri intime!« Avînd această recunoaștere a însuși d-lui Brote, și dorind noi a rămânea credincioși ținutei noastre neînduplecate și neațîrîtoare, neslugarnice, de pân' aci, cetitorii nostri ne vor înțelega, și vor afla că nu e o ușurătate, o întoarcere în urma ori-cărui vîntuleț, ci un lucru firesc, întoarcerea noastră de către dl Brote și nefacerea mai departe a socotelei cu dînsul la un loc.

Un cuvînt cuminte.

Di Aurel C. Popovici, încheiînd cu desvélirile, își sfîrșește articolul din numărul de Dumineca trecută a »Tribunei«, cu un apel către toți oamenii de bună credință, care întocmai ca și el au crezut în cîinstea politice d-lui Brote, cari întocmai ca și el au crezut că împreună cu ei (Brote și soții) am putea duce lupta cu mai multă isbîndă, — să se ferească pe viitor de ei.

Acesta e un cuvînt frumos. Îndeamnă pe oamenii de bună credință să fie cu luare aminte la ce mai fac. »Tribuna« însă n'a înțeles acest cuvînt! Ni-o dovedesc cele următoare.

Di Mangra batjocurit.

În loc ca acum să fie plină de tact, să nu mai supere, ci să îmbune pe mulții luptători credincioși risipiți, și să-i adune ear' la un loc, »Tribuna« o ia pe mai groase batjocuri. Intre altele reproduce la adresa d-lui V. Mangra, după desvéliri, un »viț« necălit, murdar chiar, din »Vulturul«, înfățișându-l, ne vine așa de greu s'o spunem, ca pe un bețiv!

Și cine e Mangra?

E președintele subcomitetului național, ce a lucrat cât comitetul fusese în temniță, și sub lucrarea căruia s'a împlinit cel mai mîndru rod al politicei noastre, alianța naționalităților! Pe acesta organul partidului îl batjocurește astăzi în așa chip!

Di Dr. Lucaciu ocărit.

În urma neașteptatelor desvéliri despre dl Brote, dl Dr. V. Lucaciu, a trimis »Tribunei« o scrisoare foarte frumoasă și hotărîită, în care între altele declară:

„Credul meu politic e programul național dela 1881. Spiritul și direcțiunea lucrării mele politice, sînt rezoluțiile conferențelor naționale și enunțatiunile politice ale comitetului național! Ținuta mea în sinul comitetului național a fost și este determinată tot numai de aceste sentimente! Zile de adîncă durere au fost pentru mine timpul acesta (al »crisei«, al neînțelegerilor), în care m'am vîzut osândit la nelucrare. O serie de acțiuni mari politice pretinde dela noi conștiința națională, și acum ca nici-odată putem să lucrăm cu speranță în isbîndă! Nu e bine să se deie uitării, că eu tot acela sînt, care eram atunci (în vremea pregătirilor pentru procesul Memorandului), cu adausul, că azi sînt mai hotărît pentru urmarea luptei de rezistență și independență națională!

»Eu nu cred, că e interes național, ca cineva să fie lăsat în nedumerire, și să fie dus în eroare, să judece: eată, părintele Lucaciu a părăsit terenul, eată, a abandonat lupta națională etc., când se știe chiar contrarul, că adevărat eu pretind o lucrare mai energică, curcitorie de minți și de inimi, însuflețitoare, și ca toți pașii nostri să întrecă așteptarea de obște, nu să rămînă mai jos de dorința legitimă a națiunii.

»Idea politică a d-lui Eugen Brote, prezentată de dl Aurel C. Popovici, mi-a săgetat inima, ca un fulger din senin. Deșteptat din prima consternațiune, mai tare mă simțesc în convingerile mele naționale, și condamn acea direcțiune, imposibilă, absurdă.

»A sosit timpul, ca comitetul național prin un cuvînt oportun, potrivit, de toți așteptat, să lămurească situațiunea și cu puteri unite să mergem înainte, cu onestitate și sinceritate, cari sînt garanțele isbîndei, ce nu poate să fie departe.

»D-zeu cu noi și cu sfînta noastră cauză!«
Și șești, 15/III. 1896.

Dr. V. Lucaciu,
parochul Șişteilor, secretar
gen. al com. național.

După această frumoasă declarație a iubitelui de toți Dr. V. Lucaciu, toți se așteptau ca »Tribuna« să-și arate bucuria, căci e un fel de întindere a dreptei de pace, și să-l îmbrățișeze pe acest leu al comitetului național, — dar' nu! »Tribuna« în același număr îl ia peste picior de două-ori, ear' în cel următor scrie un articol lung, în care-i zice: lungă scrisoare ne-ai trimis, părinte, dar' puțin ne spui în ea! (E puțin pentru »Tribuna« declarația, că dorește o lucrare politică și mai aventată, care să întrecă chiar ori-ce așteptare a publicului, că acum e timpul mai potrivit ca ori-cînd spre asta! Asta e puțin pentru ea!) Și-i cere neînduplecatului luptător, să se plece în genunchi nainte ei, a »Tribunei«, și să declare în fața lumii, că a pécăuit, să-și ceară iertare dela dăianica ei redacție! Ori-ce păreri aveam, dar' atât de rēi și nechibzuiți nu-i credeam pân'acum pe acești oameni!

Aderență dlui Lucaciu.

În urma scrisorii sale, din Băița s'a trimis următoarea telegramă, Luni în săptămîna asta:

Papa fi dădu mîna, pe care Metropolul o sărută, și plecă.

Când ușa se închise după el, trecu un zîmbet peste fața Papei.

»Bunule Francesco! De astă-dată te-a părăsit capul. Știu doară ce tare îți la biserică noastră!»

Cinci ani au trecut, Metropolul Francesco este acum Cardinal!

Între el și Anunțata s'au schimbat câte o epistolă; și odată a avut nădejde s'o strîngă ear' în brațe pe draga lui, care încă tot îi stăpînia inima.

Locuința și mobilele cele vechi nu s'au schimbat, nici divanul cel vechi, pe care ședea de atatea-ori Anunțata, dar' mai presus de toate era Metropolul același ca mai nainte.

Cum stătea el așa plecat în scaunul de griji, se vedea că timpul n'a putut șterge nimic din bîndea și bunătatea feței lui. Pe pērul cel întunecat mitra de catifea violetă îi stătea așa de bine. Și mîna lui albă, care luneca pe hărtie, era încă tot așa albă și fără crețe ca în seara aceea, când luneca peste pērul cel bogat al Anunțatei...

Ușa se deschise încet, dar' el nu privi într'acolo, — va fi negreț secretarul lui; vine să-i cetească epistolele.

Ceva luminos, ușor sbură prin odaie, tocmai ca și razele soarelui, și în clipa următoare o buclă neagră îi căzu peste umeri, și două brațe moi îi încunjură gâtul!

»Unchiule Francesco!...«

Ea în fericirea ei nu l'a uitat — așa îi spuneau ochii ei plini de iubire, și lacrimile de fericire ce curgeau peste tața ei palidă, ear'

»Tribunei« în Sibiu.

Pentru Părintele Lucaciu.

»Salutăm cu bucurie pășirea-ți bărbătească întru lămurirea situației. Încă odată ai dat dovadă neresturnată, că ești vrednic de toată iubirea și întreg devotamentul poporului nostru. Bănuiele nedrepte se risipesc ca ceața dinaintea soarelui!

S. Băcilă (preot în Ormindea), G. Drăgan (preot, Băița), N. Pécuararu (propr., Seliște), N. Pop (capelan, Ormindea), N. Roman (Luncoiu), P. Radu.

Telegrama aceasta însă »Tribuna«, de ce, de ce nu, — n'a publicat-o!

„Când și ce?“

Noi am scris articolul din fruntea numărului trecut, aducînd aminte celor chemați de făgăduințele și datorințele ce au a lucra acum în fața milleniului, și ne-am îmbiat să le dăm cu dragă inimă ajutor și noi. »Tribuna« drept rěspuns ni-a tras o batjocură simzianică, și a isbit crunt în noi, cât să ne treacă pofta de lucrare și de a ne mai îmbia să le dăm ajutor! Și asta de loc după cuvintele frumoase ale lui Popovici citate mai sus!

„Trădători!“

Mai mult! Noi dela „Revista Orăștiei“ am fost puși de-a dreptul în șirul „trădătorilor de neam“, de către »Tribuna« din Dumineca trecută.

Supărat pentru articolul nostru „Când și ce?“ după-ce ne trage o batjocură de copil rău și nebul, zice, că ar recunoaște ori-cui dreptul să-i pună astfel de întrebări, »dar' „Revistei Orăștiei“, acestei slugitoare a trădătorilor, nu!... Noi: »slugitori ai trădătorilor«, prin urmare »trădători« și noi! Să vedem dar' cui am slugit, ca să știm cine sînt »trădătorii«, alături ca noi.

A isbucnit vestita crîșă. Membrii comitetului s'au sfășiat după ședința din 11 Ian. în două. Pe o parte dl Dr. Rațiu cu 4 inși, pe alta dl Dr. V. Lucaciu cu 5 inși (11 fuseseră în ședință.) S'au petrecut în acea ședință lucruri, cari, privite chiar și numai ele, trebuiau să-ți faci griji față de Dr. Rațiu. Acele lucruri au fost descrise (vezi »Rev. Or.« nr. 2.) și subscrise de:

Dr. V. Lucaciu, Nicolae Cristea, Dr. D. P. Barciannu, Demetriu Comșa, Dr. V. Fodor și Dr. Gavril Tripon.

Eată cei dintâi, cărora noi li-am dat în nr. 2 al »Revistei«, din estan, voe să-și spună, în crîșă, cuvîntul, și la cari ne-am alăturat apoi, și cu cari sîntem și în ziua de azi. În nr. 3 am publicat declarația altui rënd de bărbați cinstiți și vrednici de încrederea tuturor, cari și dînsii se declarau pe partea celor numiți, anume d-nii:

Aurel Suciu, Mihail Velciu, Dr. St. C. Pop, Dr. Hosan, Vasile Papp, Dr. N. Oncu, Dr. G. Popovici, Dr. Trailescu și Vasile Mangra — dela Arad.

Pe partea acestora erau apoi și cei trei bucureșteni, membri în comitetul național:

Eugen Brote, Septimiu Albini și însuși domnul Aurel C. Popovici!

Și cu aceștia, firește, și redactorii isgoniți dela »Tribuna«, d-nii George Bogdan-Duică, Russu Șirianu, T. L. Albini, — afară de marele număr de amici buni de pe la Brașov, Caransebeș, Sibiu, Munții-Apuseni, Zarand și de pretutindena.

»Antonio, iubita mea Antonie! cum ai ajuns tu aici?« strigă Anunțata plină de bucurie.

»Ei, draguța mea«, zise Antonia, »ai crezut tu că eu voi sta acasă, ca să aud molitvele doamnei, pe care toți sfinții să o... miluească! Dacă află despre fuga ta să stau să-mi scoată ochii? Nu, pentru așa ceva n'am avut plăcerel! De aceea m'am rugat de dl Metropol, să mă lase cu tine, că în țeara cea nouă să mai vezi încă vre-o față cunoscută, când te va apuca dorul de casă!»

»Oare te va apuca, Anunțata?« o întrebă soțul ei zîmbind.

»Eu cred că nu«, rěspunse ea uitându-se plină de iubire, »până-ce inima ta îmi va fi patrial!«

În odăile private ale curții papilor, era deja sgomot, deși era încă de dimineață. Acele raze, cari au strălucit pe fața frumoasă a Anunțatei, strălucesc acum pe pērul cel cărunt al Papei, care cu mare luare aminte asculta înștiințările Metropolului Francesco.

»Îți mulțumesc, iubitul meu fiu«, zise Papa după ce a sfîrșit, »ți-a reușit cu mult mai mult de cât ași fi așteptat! Dar' asta am s'o mulțumesc numai ferei tale prietenoase. M'as foarte bucura, dacă ai cere dela mine ceva, ca să-ți pot dovedi în chipul acesta iubirea mea.

»Apoi Sfinția Ta, aș ave ceva de spus«, zise Metropolul ingenunchind înaintea Papei. Te rog să mă descarci de sarcina de Metropol, căci cu câteva ciasuri mai nainte, se înțelega silit — am greșit contra sfintei bisericil!»

Pe fața liniștită a Papei se vîzî o mirare.

»Ridică-te, Francesco!« zise el cu fața ne-

schimbată! — »Unui dintre cei mai credincioși ai bisericii noastre, nu-i pot crede, că poate greși contra legilor bisericesti.«

»Sfinția Ta«, rěspunse Metropolul încet, dar' hotărît, »cu câteva zile mai nainte am încheiat căsătoria nepoatei mele cu un protestant, și chiar în biserică mea sfîntă.«

»Francesco, iubitul meu fiu!« rěspunse Papa, »ca tu să te fi hotărît la un astfel de lucru, trebuie să fi fost silit, spune-mi cum s'a întemplat aceasta!»

»Tinerii se iubiau foarte tare și nici unul nu a vrut să se lase de celalalt, cu toate că li-s'au pus multe pedeci, și în urmă nu li-au mai rămas decât ca ea să-și părăsească casa părințească, fără știrea părinților sei, și ca să împedec o astfel de rușine pe casa noastră, am făcut ce mi-a dictat inima. El e un om de treabă și foarte vîzut în patria lui. Timpul era scurt' căci altcum Te-aș fi încunoștiințat la timp, dar' ar fi trebuit să aflu mai mulți despre lucrul acesta, și ni-ar fi stricat apoi mult bisericii noastre!»

Papa privia în fața Metropolului.

»Cine mai știe despre lucrul acesta, Francesco?«

»Nimenea, Sfinția Ta, decât secretarul meu, dar' de pe partea lui sînt liniștit, el tace până la moarte. Ear' mărturiile celelalte au însoțit părechea cea tinără în patria lui, și și din partea aceasta putem fi liniștiți!»

»Bine, fiul meu!« zise Papa, »e și de lipsă să nu aflu nimenea despre aceasta. Eu te las sfinților de a te pedepsi, ear' ce pot eu zice este: Doresc să trăești mulți, mulți ani spre bucuria noastră!»

el tocmai ca și atunci o conduse la divanul vechiu, îi cuprinse mîinile ei și îi trecu încet degetele peste pērul frumos, ca-și-cînd încă tot nu ar putea crede că ea este earăși lângă el.

»Am trebuit să te vîd întâia-dată singură, scumpul meu Unchiu«, zise ea sărutându-i mîinile. »O, închipue-ți numai, ce fericită sînt acum, că pot fi earăși în apropierea ta! Pot veni în fiecare zi la tine, că Arnold eară este trimis aici din partea guvernului, și el mi-a spus, că lucrul ce-l are aici, cere mult timp, și așa vom sta ani poate, până va sfîrși. — Vină cu noi! Arnold așteaptă afară în trăsura, ear' Antonia cu micul meu Francesco de-abea așteaptă să vadă pe mult iubitul Unchiu, ca împreună să mergem la ai mei acasă.»

În câteva minute toți erau în trăsura, mergînd spre casa ei părințească.

Anii au vindecat inimile, iubirea cea veche earăși viețuia într'insele, și dorul după iubita lor copilă era mare.

»Vină în curînd, vină în curînd«, i-a scris mama ei. »Vei fi bine venită, și earăși vei afla în inimile noastre iubirea cea veche, chiar și la bună-ta...«

Și a venit Anunțata. Trăsura se opri înaintea casei și ea urcă treptele la brațul cardinalului.

Lacrimi de fericire și bucurie curgeau peste fețele tuturor, și chiar bătrîna doamnă își destăcu brațele, — nu numai ei, ci și ginerelui seu și strănepotului ei, deși era un eretic mic.

Dar' ea acum nu se mai gîndea la aceasta, ci da mulțumită lui D-zeu, că iubita tuturor e earăși acasă, frumoasă și fericită, și asta o făcea să uite toate-toate.

Acestora tuturor, pe cari »Tribuna« îi prigonia și batjocurea urît și nu le dădea cuvânt, li-a dat „Revista Orăștiei“ puțința de a-și spune părerea, căci prea era rușinos ca atâția oameni din șirurile întâie ale luptătorilor naționali, să nu afle o foaie ce se le facă și lor loc să vorbească. *in slujba acestora s'a pus „Revista Orăștiei“, și fiind-că acestora a slujit, ea e numită azi de „Tribuna“ — „slugitoare a trădătorilor“!*

Scoatem din șirul celor numiți mai sus pe dl Eugen Brote, pe care nu-l scusăm.

Incolo, respingem cu indignare dela noi și dela adresa celor numiți, cari au aflat ospitalitate în coloanele „Revistei Orăștiei“, cuvântul greu și negru ce ni-s'a aruncat de cutare redactor nesocotit, ca să nu-i zicem smintit, al »Tribunei«, ce nu-și dă seama de greutatea cuvintelor ce folosește!

Și numai de dragul păcii, de care avem atâta lipsă, înădușim încă în noi isbucnirea la care am fi îndreptățiți, în urma acestui atac păturos asupra numelui nostru bun și al domnilor înșirați mai sus, cu cari noi am mers în crasă.

Ținuta „Tribunei“.

Având recunoașterea d-lui Brote, publicată de noi, declarația osânditoare a d-lui Dr. Lucaciu, lăpădările noastre de a sprigini o astfel de schimbare în politică, »Tribuna« acum era într-o stare foarte prielnică și ușoară. N'avea decât să facă un apel către marele număr de soldați buni eșiți oare-cum din șiruri, tinzându-le mână de frăție și chemându-i ear' să între în șirurile slăbite, să lucreze în comun mai departe, și poate nu-i era greu să ajungă acest lucru. Ce fac însă »înțelepții« ei redactori și inspiratori? Chiar acum pornesc o ploaie mai crâncenă de batjocuri și înjurături asupra atâtor soldați buni, ocărăsc pe Lucaciu, cerându-i înjosire, murdăresc pe Mangra, îi face »trădători« și pe ei și pe noi, — *par'că anume ca să zădărnicească puțința de conlucrare a acestora și apropierea lor!*

Ear' după ce i-a batjocurit așa pe toți, vine și, cât de voe bună, cât de silă, scoasă din unghie prin întrebarea noastră „Când și ce?“ fagăduiește așa cum cu gura jumătate, că o să facă ceva totuși, dar' declară din capul locului că — milleniul ne află foarte nepregătiți! Pentru asta, »firește«, noi să purtăm vina, nu cei-ce erau chemați să cărmuiască lucrarea, dar' n'au lucrat.

Ultim cuvânt.

Mai mulți cetitori ni-au pus întrebarea, de ce nu răspundem atacurilor și batjocurilor »Tribunei«? Răspundem: Pentru-că domni aceia caută par'că cu lumina ceartă, și zgândără, ca nelucrând nimic ori prea puțin, să poată la urmă zice: n'am putut, că a trebuit să ne certăm cu cutari și cutari și cutari. De aceea am dat de astă-dată acest răspuns, voind să scoatem la iveală răutatea în purtarea lor, după acestea însă vom reîntra în tăcerea noastră față de atacurile lor, căci nu acum e vremea! Acum e timp de lucrare, și numai cei-ce nu vor să lucreze, caută ceartă.

Știri politice.

Regele Carol I. al României, fiind în timpul din urmă cevași bolnav, va pleca, mâne, Duminecă, împreună cu Regina, în străinătate, anume la Abazzia, la scâlzi. În drumul său se va opri la Viena, unde va avea o întâlnire cu M. S. Împăratul și Regele nostru, apoi și cu Împăratul Germaniei. E vorba că se se statornicească rolul României către alianța triplă.

Când cu pierderea Italienilor în Africa, dieta Terii Românești a trimis celei italiene o scrisoare călduroasă și binevoitoare, în care își arată părerile de rău pentru națiunea-soră, în urma nenorocirii ce a ajuns-o.

Dieta italiană a hotărât acum să trimită celei române o scrisoare de mulțumită pentru bunăvoința arătată.

Schimbarea legii electorale în Austria e azi-mâne fapt împlinit. La îmbunătățirile de care am făcut pomenire, adaugem încă una: În noul plan de lege se propune să se dea drept de alegător, chiar și slugilor, care locuiesc și se hrănesc la stăpânul lor! La noi în Ungaria ești om de sine, plătești dare curată 4—5 fl. (și asta nu e puțin) și tot n'ai drept, dacă nu plătești 7—8 fl.

Bánffy cearcă să bage zizanie între naționalități. Umblă să momească pe Sârbi. A poftit la Pesta pe mai mulți fruntași ai lor la o consfătuire, pe Joi în 26 Martie, și o să le facă fagăduințe și o să-i poarte cu vorba, doar' nu fac nimic contra lor de milleniu! Să nădejduim, că nu-și va ajunge scopul.

CORESPONDENȚĂ

O bancă înfloritoare.

Zarand, 20 Martie n. 1896.

Onorată Redacțiune,

În 15 Martie n. a. c. s'a ținut aici adunarea generală a societății „Crișana“ din Brad.

Abia în al V-lea an al vieții sale, »Crișana« arată fructe frumoase. Pe lângă un capital modest, abia peste 20.000 fl., mulțumită conducerii sale bune și sigure, se bucură de un credit însemnat, având depuneri cu sfârșitul a. 1895: 104.513 fl. 58 cr. An de an a înaintat în toate privințele. Fondul de rezervă s'a urcat la 9625 fl. 13 cr. și profitul curat pe 1895 e 7502 fl. 28 cr., aproape cu 3000 fl. mai mare ca în 1894. Ridicarea aceasta însemnată vine parte mare de acolo, că funcționarii s'au mulțumit și se mulțumesc cu plăți de tot neînsemnate, bucurându-se dacă se poate ajunge scopul umanitar, ce-l are societatea.

Din venitul curat (pe 1895) adunarea la propunerea consiliului administrativ, a împărțit 905 fl. spre scopuri de binefacere, și anume: la fondul gimnasiunii din Brad 500 fl., bisericii gr.-or. din Brad, pentru școală 200 fl., ajutoare la 4 elevi dela gimnasiul român din Brad 100 fl., pentru unelte la unele școli gr.-or. din tractul Zarand 50 fl., bisericii gr.-or. din Peștera 20 fl., spre alte scopuri de binefacere 35 florini.

Toate au mers în bună rindueală. Mai ales propunerile, privitoare la ajutorarea asezimintelor culturale, au fost primite cu însuflețire nobilă!

Ca se fim acurați ar trebui să mai pomenim, că »trifoiul«, sau mai bine nimerit: *mătrăguna* Zarandului și-a ridicat puțin capul și de astă-dată. Numai cât lumea a înaintat, are mijloace pentru toate buruienile..

În Băița încă se vorbește de întemeierea unei bănci. Un apotecar și un neguțator, amândoi străini poporului nostru, vreau să încerce stoarcerea celor ușor crezători. *Jumătate din numărul acțiunilor vreau să le țină pe seama lor, ca să facă ce vreau cu societatea.* Conducătorii poporului să fie la postul lor, mai ales dnii preoți! Măceșul se nu se întindă în grădina noastră.

Oargă.

Un răspuns.

Drept apărare față de cele publicate despre d-sa în corespondența din numărul 10 al »Revistei Orăștiei«, dl notar Adam Lazar din Șoimuș, ne trimite scrisoarea următoare:

Dl paroh din Fornadia, Petru Câmpian, voește a demasca persoana subscrișului, fără a ști datorințele mele complicate, ce am a suporta, îndoiindu-se despre ținuta mea românească, și că așa fi cu priceperea recerută în sfera activității mele. Toate sunt simplu neadevăruri.

Este un neadevăr, că așa fi zis că nu simțesc românește. Ceea-ce privește cununiile sunt restrîns ordinelor mai înalte, pe cari dumnealui nici pe departe nu le poate cunoaște. *Ce s'ar fi întemplat cu vre-un dîrn, ca unui privat ce am servit afară de activitatea mea de matriculant, este o excepție. D. e. s'a insinuat cu 18 zile înainte, dar' documentul publicării, ce e cel mai necesar la încheierea actului civil primarului comunal, — sau rețuturile documente nu au fost.*

Adam Lazar, fecior de crânic și notar cercual.

Încolo apoi, în câteva șire, dl notar Lazar dă lecții de morală dlui preot Câmpean, lecții rău gândite și pătimaș puse pe hârtie, pentru ce nici nu le publicăm.

Lucrul de căpetenie e în răspunsul d-sale partea asta din urmă, publicată, privitor la învinuirea cu luarea de bani dela părechile de căsătoriți. Ear' acest răspuns al dlui notar, e departe de-a fi mulțumitor, ori d-sale măcar folositor.

Dînsul recunoaște, că a primit dela părechi de miri, bani, dar' încearcă a o suci pe coarda, că i-a primit în afară de slujbă oare-cum! Dar' d-ta nu ești doar matriculant numai până ai chinga peste piept, d-le notar! Ori așa o înțelegi? Și apoi la aceea de ce nu dai răspuns:

De ce ai respins pe o păreche de miri de trei-ori, până-ce a întreprins preotul să le încheie contractul?

Aceasta e o curată batjocură și o șicanare, chinuire, a poporului, contra căreia ne ridicăm glasul cu toată tăria, ori-cine ar fi îndrăznețul batjocoritor!

Pe poporul nostru de altă parte îl rugăm să nu se lase batjocorit în acest chip, să facă arătare contra acestor mici tirani, rea' nouă se ne scrie să-i publicăm și să protestăm, ca să învețe omenie!

Nu răspunde apoi dl notar, că de ce a respins părechea de miri din Fornădie, deși se împliniseră zilele prescrite, pentru-că, după-cum spune dl preot, nu-i duceau banii ce le cerea?

Noi știm, și se o știe și poporul nostru întreg, că matriculanții n'au drept să iee plăți pentru slujba lor, căci au plătit dela stat. Omul plătește ce-i dator, în timbrele ce se pun pe documente și cari sînt destul de scumpe și ele, — ceea-ce încolo se cere, e cu nedrept, e jupuire!

Protestăm în contra ăstui fel de umblare cu poporul!

NOUTAȚI

Proteste. Aflăm că în contra hotărîrii luate în ședința de Marti a congregației, privitor la ședința millenară și în legătură cu ea și contra celorlalte hotărîri de mai înainte în aceeași afaceri, se vor înainta din mai multe părți proteste de către Români. Însemnăm că la aceasta au drept: membrii congregației în întâia linie, ori au fost de față ori nu la adunarea care a adus hotărîrea, apoi *fie-care locuitor al comitatului*, bogat și sărac, bătărn și tinăr! Timbre pe aceste proteste nu se pun, ci se înseamnă numai pe ele că »în cauze administrative«, și se trimite vicșpanului. Ar fi și la loc și frumos, să se înainteze cât mai multe astfel de proteste, căci e într'adevăr rușine să se facă în mijlocul și în numele nostru atâta paradă cu milleniul unguresc, fără-ca noi să ne folosim de toate căile ce numai le putem, pentru a protesta și demonstra contra lor! Fiecare în cercul său de lucrare și după puțința sa, să-și facă în privința aceasta datoria de Român, apărător al cinstei neamului său!

Nu vreau! Ungurii umblă în ruptul capului să înduplece și statele vecine, să dea bilete scăzute ori chiar gratuite celor-ce vor să vie la Budapesta la expoziție. Se lățise vestea, că și direcția trenurilor din România ar fi primit să facă acest lucru. O telegramă mai nouă sosită din București desminte știrca, spunînd că direcția căilor ferate române nu se arată aplicată spre aceasta. Lucrul însă nu e încă hotărît. Ne-am bucura când nu s'ar face acest hatîr al Ungurilor, de altfel nu ne vom spăria nici auzind că li-s'a făcut, căci nu credem să fie Români în România, cari de li-ai pune slobode toate trenurile la îndemână, ar veni la comedia din Budapesta!

Reuniunea rom. de cântări din Hațeg, și-a ținut la 23 Febr. n. adunarea sa generală, sub conducerea președintelui adhoc I. Iansa, după-ce fostul președinte a răposat. Adunarea și-a ales comitet nou în următorul chip: Președinte: Nic. Nestor; secretar: Dr. G. Suciu; econom: Seb. Negru, cassar: Paul Oltean; diriginte al reuniunii: Corneliu Popovici; membri de încredere: Ambrosiu Bêrsan și Teodor Fogaras.

Un oaspe binevoitor. Pandolfi, unul dintre cei mai cu vază deputați italieni, mare iubitor al Românilor, va merge în luna lui Aprilie în România, cercetînd mai multe puncte în țeară, apoi va veni în Ardeal unde va sta aproape o lună.

Convocător. Adunarea generală a sub-reun. inv. gr.-or. din tractul protopresb. al Orăștiei prin acesta se convoacă pe Sămbătă după sfintele Paști (30 Martie v. a. c.) la 9 oare a. m., în edificiul școlii conf. gr.-or. din Orăștie.

Obiectele de pertractat sînt: 1. Deschiderea adun. gen. prin prezidiu și raportul acestuia; — 2. Constatarea membrilor prezenți; — 3. Raportul cassarului; — 4. Disertațiune; — 5. Tractat din Geografie cu an. III de școală; — 6. Tractat din comput cu începătorii; — 7. Tractat despre concentrațiune în obiectele de învățămînt; — 8. Propuneri și interpelări; — Cu o cale onorații membri ai acestei sub-reuniuni sînt poftiți a-și achita taxele restante și curente până la termenul indicat.

Orăștie, la 14 Martie 1896.

C. Balcu m. p., Ioan Fleșeriu m. p.,
președinte, not.

Însuflețirea lor. Academia ungurească, adunarea celor mai mari »învețați« unguri, a pus două mari premii, unul pentru cea mai bună piesă teatrală ce s'ar scrie întru proslăvirea milleniului și al doilea pentru cea mai bună poezie ce se va scrie spre același scop. Terminul a fost destul de lung. Au și intrat multe lucrări, dar' academia, spre rușinea neamului său, în o ședință, de curînd ținută, a declarat că toate lucrările sînt atît de sterpe, de săci, că nici una nu e vrednică de premiul Sărăcă nație »cavalerescă«, cum te mai știi însufleți de marele tîmbălău.

Alt semn de însuflețire. Toate orașele mai de dai Doamne din țeară, trimit la milleniu deputațiuni cu steaguri și comedii, să iee parte în numele lor, la bandierii ce va defila pe stradele Pestei la 8 Iunie. Orașul Pojon însă, a hotărît că el nu trimite pe nimeni la acel bandieriu, că nu se îmbie nimenea!

Mulțumită. La concertul ținut în Hațeg în preseara anului nou, au binevoit a suprasolvi următorii domni: N. Nestor 1 fl., Dr. S. Moldovan 1 fl., N. Trimbișoiu 20 cr., K. Elekes 70 cr., Muzsnyai 2 fl. 20 cr., Szabo D. 70 cr., L. Pop 50 cr., Pietsch 1 fl., Cornea 20 cr., Schillinger 20 cr. —

Venitul întreg al serii a fost: 120 fl. 40 cr. Spesele 55 fl. 68 cr. A rămas deci un venit curat de 64 fl. 72 cr.

Atât onoratul public care a binevoit a onora acel concert prin participarea sa, cât și dnii suprasolvitori numiți mai sus, primească pe această cale călduroase mulțumite din partea comitetului arangiator.

Cornel Popovici.

„Dușmanii nostri. Cine-i ucigașul?“ este titula celui mai nou volum din »Biblioteca pentru toți« (Nr. 46). E scris de unul dintre cei mai cu duh scriitori români, de Dr. Alecu Urechia, medic în București. Este o descriere a chipului în care se capătă boalele lipicioase. Eată cum începe dl Urechia:

»Te duci să-ți vezi prietenul bolnav de scarlatină, și peste câteva zile cazii tu bolnav de această boală, bei un păhar de apă, de apă de Dâmbovița, ca să te răcorești, și ferbințele lingoarei te apucă; lucrezi în aceeași cancelarie cu un coleg ofticos, și te pomenesti că scuipi și tu sânge, dai bună ziua unui om suferind de influență, și el îți dă boala sa; săruți pe tanti — tanti are guturaiu — și a doua zi strănuți de se cutremură geamurile: îți plimbi copilul în birje, ca să iee aer, și copilul, în loc de aer, ia difteria. De ce? De ce în asemenea împrejurări ne-am îmbolnăvit de scarlatină, de lingoare, de difterie? Cum se face, că oadaia prietenului ni-a dat scarlatină; apa Dâmboviței lingoare; trăsura publică difteria, și așa mai încolo?»

Și la aceste întrebări istețului doctor Urechia își dă lămuriri depline, întemeiate pe bune cunoștințe doftoricești, și anume într'un chip luminos și cu totul ușor de înțeles și pentru cei fără cunoștințe medicale. Dar' să cetești cărți de medicină, pentru mulți e ceva grozav, plictisitor. Să nu creadă însă cineva acest lucru despre cartea dlui Urechia. Dînsul își vorbește despre toate într'un chip atît de vesel și presărat cu glume reușite, că par'că îți spune cele mai de haz bazme, de să-1 tot asculți. Când la urmă te trezești cu o mulțime de cunoștințe, ce nu le-ai avut, primite în chip plăcut de nici nu știi cum!

POSTA REDACȚIEI.

Dlor preoți I. S. în M. și V. S. în L. Până la încheierea foii nu ni-s'a trimis promisiul protest. De aceea n'a apărut, dar' vă rugăm lucrăți.

Dlui I. P. în P. Îmbulziți foarte de material, a trebuit s'o aminăm până în cel viitor. Va apare însă negreșit.

Dlui N. Flusturan, Brașov. Vi-am trimis foaia. Nu știm de-o primiți ori ba, neavînd însemnată strada.

Pentru redacție responsabil: Ioan M. Corvin.

LOTERIE.

Tragerea din 14 Februarie st. n.

Budapesta: 48 61 82 31 49

Tragerea din 21 Martie st. n.

Timișoara: 30 71 27 68 3

Tragerea din 18 Martie st. n.

Sibiu: 56 72 27 7 80

CALINDARUL SĂPTĂMĂNEI
dela 17—23 Mart. st. v.

Zilele	Călindarul vechiu	Călindarul nou
Dum. 6-a în Post, toate ale Prasnucului.		
Dum.	17 (†) Floriile	29 (†) Floriile
Luni	18 P. Chiril Arch. Iers.	30 Cuirin
Marti	19 M. Hris. și Darie	31 Balbina
Merc.	20 PP. uci și în M. S. Sava	1 Apr. Hugo
Joi	21 (†) Joia mare	2 Joia verde
Vineri	22 (†) Vinerea Patim.	3 Vin. Patim.
Sămb.	23 Cuv. Nicon	4 Isidor

Jucării, Lampe, Lumini și Petroleu.

Representanța Primei societăți Vieneze de asigurare de sticlărie.

Am onoare a vă încunoștiința, că am deschis aici în casele D-nei Eleonora Kaess
(Strada-Târgului Nr. 5) sub firma mea înprotocolată

C. WALLEPAGI

o prăvălie de sticlărie, chipuri, porcellană și mafă de collonie.

Fiind nșuința mea de a servi mușterii mei solid și după dorință, îmi permit a atrage atențiunea onoratului public cu deosebire asupra depositului meu bogat sortat în marfă de sticle și porcellană necesară pentru casă și cuină, ce o primesc din fabricele cele mai mari precum și marfă de colonie, ce o țin calitatea cea mai bună.

Totodată vă notific cu toată stima, că primesc efectuarea de sticlărit și de încadrat (a pune în rame) cu prețurile cele mai eftine și în timpul cel mai scurt.

Asigurându-vă de serviciu solid și prompt pe lângă prețuri eftine, îmi iau voie a vă cere binevoitorul sucurs și sprigin — și semnez

Cu stimă

C. WALLEPAGI.

(313) 11—15

Requisite de mâncare și mărfuri de argint de China.

Rame de ferestri, Icoane sfinte și Oglinzi.

Prăvălie de închiriat.

Negustoria mixtă, bine arangiată și cu toate drepturile provăzută

a lui

ADAM IRHAȘ

din Băița (H. Boicza) **să dă spre închiriat**, dimpreună cu o casă,

un magazin, o pivniță și o bucătărie.

Doritorii să se adreseze la subscrisul direct :

Cu toată stimă

Adam Irhaș

comerciant în Băița (H. Boicza.)

(314) 4—5

Saci se primesc înderept numai în stare bună!

Prima moară de aburi în Orăștie
a lui

(315) **Rudolf Kaess.** 19—48

Recomandă onoratului public și cu deosebire **comecianților din provincie** spre vânzare:

Făină de pâne și aluaturi

în totdeauna **proaspetă, excelentă și eftnă** în saci și produsă exclusiv din grâu de Tisa cu prețurile mai jos indicate.

Nrul:	Gries	0	1	2	3	4	5	6	7	8
75 Kl.	13.20	9.53	9.—	8.55	8.25	7.95	7.65	7.20	6.30	5.55

Sacii cei mari se rescumpără cu 20 cr.

Făina se vinde în saci de 75 kilo.

La vânzare, sacii se dau gratis!

Diplomă de onoare
1890.

„MINERVA“

Medalie de aur
1894.

(316)

Institut tipografic, societate pe acții

în Orăștie (Szászváros).

Fundată în anul 1888.

Fundată în anul 1888.

OPURI și BROȘURI
PLACATE

Bilete de logodnă și cununie

Carte și epistole.

Couverte în toată mărimea
NOTE

Circulare și preț-curenturi.

„REVISTA ORĂȘTIEI“

Apare în fiecare Sămbătă.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe 1 an 3 fl., — pe 1/2 1 fl. 50 cr., pe patru luni 1 fl.

ABONAMENTELE SUNT A SE FACE LA:

„Minerva“ institut tipografic în Orăștie (Szászváros).

BILETE de VISITĂ

după plac și cerere.

Registre și imprimare

pentru toate speciile de servicii.

Bilanțuri, Compturi, Adrese
și Anunțuri.

Tipărituri de tot felul pentru
BĂNCILE ROMĂNEȘTI.

Comande din afară

se efectuesc epede.

Aceasta tipografie este provăzută cu cele mai bune mijloace tehnice și fiind bine asortată cu tot felul de caractere de litere din cele mai moderne, este pusă în pozițiune de a pute executa ori-ce comande prompt și cu acurateță.

Prețurile

cele mai moderate